

Arrest

nr. 49 232 van 7 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BÜCHLER, die loco advocaat W. VERHULST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Tchokwe origine en afkomstig van Dondo, Lunda Norte.

Op 3 december 2008 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) die op 4 augustus 2009 door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV), die bij arrest nr. 34.538 van 23 november 2009 voormelde weigeringsbeslissing bevestigde. Op 30 maart 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U blijft bij de eerder door u in het kader van uw eerste asielpcedure aangehaalde feiten en voegt hier aan toe dat u niet alleen door bandieten gezocht

wordt, de zogenaamde marginais, maar ook door de Angolese autoriteiten. Nadat u samen met uw vriend Pedro klacht had neergelegd tegen de bandieten die u seksueel misbruikten en folterden, werden jullie door de betrokken bandieten in mei 2006 opnieuw hardhandig aangepakt. Toen Pedro te kennen gaf dat hij opnieuw klacht zou neerleggen tegen hen werd hij overgoten met benzine en in brand gestoken. U beloofde geen klacht meer te zullen neerleggen en werd gespaard. Enige tijd later legde u toch klacht neer tegen de bandieten bij de politie. U gaf hierbij ook de moord op uw vriend Pedro aan. Vervolgens werd u in deze moordzaak opgeroepen als getuige. Uit vrees voor de bandieten ging u echter niet in op deze oproeping, met als gevolg dat u zelf in verdenking werd gesteld met betrekking tot de moord op uw vriend Pedro. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u een uittreksel uit het geboorteregister neer, alsook een ten aanzien van u uitgevaardigd aanhoudingsbevel dd. 13/01/2010 en een boletim de obito (overlijdensakte) betreffende uw vriend F. P..

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u bij de eerder door u in het kader van uw eerste asielaanvraag aangehaalde feiten blijft (gehoorverslag CGVS dd. 17/06/2010, p. 6). U voegt hieraan toe dat u niet alleen door bandieten gezocht wordt, de zogenaamde marginais, maar ook door de Angolese autoriteiten (gehoorverslag CGVS dd. 17/06/2010, p. p. 3 e.v.). U zou meer bepaald in 2006 klacht ingediend hebben tegen de bandieten die u misbruikten en folterden, en eveneens de vermeende moord op uw vriend Pedro aangegeven hebben. Nadat u niet opdaagde als getuige zou u echter zelf - onterecht - in verdenking gesteld zijn wegens de moord op uw vriend Pedro en zouden de autoriteiten een aantal aanhoudingsbevelen op uw naam uitgevaardigd hebben (gehoorverslag CGVS dd. 17/06/2010, p. 4). U zou meer bepaald weet hebben van een 3-tal tegen u uitgevaardigde aanhoudingsbevel in de periode na de moord op Pedro tot aan uw vertrek uit Angola in 2008. U zou deze aanhoudingsbevelen zelfs in handen gehad hebben (gehoorverslag CGVS dd. 17/06/2010, p. 4). Gevraagd waarom u hiervan dan geen melding maakte in de loop van uw eerste asielprocedure, antwoordde u dit wel gedaan te hebben (gehoorverslag CGVS dd. 17/06/2010, p. 4). Uit het administratief dossier blijkt echter dat u op geen enkel ogenblik in de loop van uw eerste asielprocedure, noch bij het indienen van uw asielaanvraag, noch tijdens het gehoor op het CGVS en evenmin in het verzoekschrift dat ingediend werd bij de RvV tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal, enige melding maakte van problemen met de Angolese autoriteiten, laat staan dat deze u zouden zoeken wegens moord. Geconfronteerd met uw verklaringen ter zake, bevestigde u niet langer dat u reeds eerder melding maakte van uw problemen met de autoriteiten, maar bleef u er wel bij dat u verklaarde klacht neergelegd te hebben bij de Angolese politie. Nochtans werd u tijdens het gehoor op het CGVS van 7 april 2009 uitdrukkelijk gevraagd of u bescherming zocht bij de overheid of politie tegen de bandieten waar u problemen mee had, waarop u antwoordde: "Neen, dat deden we niet omdat de bandieten ons bedreigden dat ze ons zouden doden indien we naar de politie zouden gaan om hen aan te geven. Ik ben dus niet naar de politie gegaan om hulp te vragen" (gehoorverslag CGVS dd. 07/04/2009, p. 3). Wanneer u bovendien uitdrukkelijk gevraagd werd of u uw land nog om andere redenen verliet dan de problemen die u had met de bandieten, antwoordde u: "Neen, bandieten bedreigden me en zeiden me niet naar de politie te gaan om te vertellen hoe ze mijn hand verbrandden met heet water. Ze hadden dit gedaan omdat ik weigerde mee te gaan met hen en seks te hebben. Dit zijn de redenen waarom ik Angola verliet" (gehoorverslag CGVS dd. 07/04/2009, p. 3).

Derhalve kan bezwaarlijk enig geloof gehecht worden aan uw huidige verklaringen als zou u door de Angolese autoriteiten onterecht verdacht worden van de moord op uw vriend Pedro. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag overigens verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Tevens mag verwacht worden dat hij tijdens de ganse asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt. Bovendien dient vastgesteld te worden dat, zonder een uitspraak te doen over de authenticiteit van deze documenten, het door u neergelegde boletim de obito geen melding maakt van de oorzaak van het overlijden van F. P. en het op uw naam uitgevaardigde aanhoudingsbevel evenmin vermeldt waarom u aangehouden dient te worden, zodat deze documenten op zich geen bewijs kunnen vormen van uw verklaringen ter zake.

Deze documenten zijn bovendien evenmin van aard de door de Commissaris-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag gemaakte vaststellingen te wijzigen. In de beslissing van 7 april 2009 argumenteerde de Commissaris-generaal immers dat de door u aangehaalde problemen

van gemeenrechtelijke aard en bovendien niet langer actueel zijn, hetgeen bij arrest van 23 november 2009 door de RvV bevestigd werd. Bovendien liet u na eerst de beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst uit te putten en haalde u geen enkel element aan waaruit blijkt dat u deze problemen niet kon ontvluchten door u elders in Angola te vestigen. Zoals reeds vermeld maken de door u neergelegde documenten geen melding van de reden waarom u gezocht zou worden door de autoriteiten of de oorzaak van het overlijden van F. P.. Bovendien dient vastgesteld te worden dat u nooit eerder melding maakte van F. P., laat staan van diens overlijden of moord, en dient eveneens vastgesteld te worden dat hij volgens het door u neergelegde boletim de obito op 20 mei 2006 overleed en u volgens uw eerdere verklaringen sinds eind 2006 geen problemen meer ondervond met voornoemde straatbendes, hetgeen u nogmaals bevestigde (gehoorverslag CGVS dd. 17/06/2010, p. 6; zie ook gehoorverslag CGVS dd. 07/04/2009, p. 3-4). De door u neergelegde documenten zijn derhalve geenszins van aard de eerder gemaakte vaststellingen betreffende de actualiteit van uw vrees te wijzigen. U verklaarde weliswaar vernomen te hebben dat leden van deze bende nog voorbij het huis van Palmira wandelden en zelfs naar u gevraagd zouden hebben (gehoorverslag CGVS dd. 17/06/2010, p. 6), hetgeen u echter niet weet te staven en bovendien nogal bedenkelijk overkomt nu ze u volgens uw verklaringen de 2 laatste jaren voor uw vertrek uit Angola niet meer lastig zouden gevallen hebben. Wat er ook van zij, getuigen uw verklaringen ter zake in uwen hoofde niet van een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegde uittreksel uit het geboorteregister is evenmin van aard eerder gemaakte vaststellingen te wijzigen daar dit enkel gegevens bevat betreffende uw identiteit. Bovendien dient vastgesteld te worden dat dit uittreksel wat uw leeftijd betreft in strijd is met het op vraag van de Dienst Voogdij uitgevoerd medisch onderzoek, en dat hoewel u volgens uw verklaringen door uw autoriteiten gezocht wordt wegens moord, het kwestieuze uittreksel blijkbaar zonder problemen afgeleverd werd nadat u eind 2009 contact nam met Palmira (gehoorverslag CGVS dd. 17/06/2010, p. 2) en vervolgens op 17 februari 2010 zelfs gehomologeerd werd door het Angolees Ministerie van Buitenlandse Zaken. Wanneer u tot slot gevraagd werd waarom u niet eerder contact opnam met Palmira om u het kwestieuze uittreksel te bezorgen, met name wanneer tijdens uw eerste asielprocedure uw beweerde minderjarigheid in twijfel werd getrokken, antwoordde u dat u daar toen de middelen niet voor had aangezien voor dergelijke documenten betaald moet worden (gehoorverslag CGVS dd. 17/06/2010, p. 2-3). Gevraagd of u er tijdens uw eerste asielprocedure niet aan gedacht had Palmira te contacteren om u eventueel andere - kosteloze - documenten te bezorgen, antwoordde u dan weer dat u wanhopig was en wilde breken met uw verleden (gehoorverslag CGVS dd. 17/06/2010, p. 3), hetgeen echter weinig overtuigend overkomt en u er als asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, niet van ontslaat in de mate van het mogelijke elementen aan te brengen ter staving van uw relaas. De door u neergelegde omslag is tot slot van aard te bevestigen dat u contacten hebt in Angola, hetgeen in casu niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker herneemt zijn vluchtrelaas en volhardt dat de aan hem gerichte doodsbedreigingen nog steeds actueel zijn. De thans door hem neergelegde stukken tonen aan dat hij geenszins kan rekenen op bescherming van de overheid, in tegendeel. Verzoeker beweert dat de commissaris-generaal deze stukken zonder meer naast zich neergelegd heeft en ontkent de vaststellingen die worden weergegeven in de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij misschien niet *expressis verbis* melding maakte van het persoonlijke verhaal van zijn vriend maar dat dit evenwel geen afbreuk doet aan de gegrondheid van zijn asielaanvraag. Hij vraagt het voordeel van de twijfel.

2.1.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.2.2. Geen enkele wetsbepaling of algemeen rechtsbeginsel verbiedt de commissaris-generaal bij de beoordeling van een asielaanvraag rekening te houden met elementen welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen.

Verzoeker komt in het kader van zijn tweede asielaanvraag aandragen met elementen en stukken die niet stroken met de verklaringen die hij aflegde tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Zo had hij nooit eerder vermeld dat hij klacht neerlegde bij de politie tegen de bandieten, noch dat zijn vriend vermoord was of dat hij deze moord had aangegeven (gehoorverslag van 7 april 2009). Evenmin had verzoeker te kennen gegeven dat hij gezocht werd door de politie als verdachte omwille van het feit dat hij weigerde te getuigen. Daarentegen blijkt dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag uitdrukkelijk vermeldde dat hij nooit een beroep deed op de autoriteiten en deze ook niet vreesde (gehoorverslag van 7 april 2009, p.3). Het gegeven dat verzoekers huidige asielrelaas is opgebouwd uit een fundamenteel afwijkende versie van zijn eerste asielrelaas impliceert wezenlijke ongeloofwaardigheid.

Voorts blijkt dat de weergegeven geboortedatum op de neergelegde geboorteakte niet te rijmen valt met de resultaten van het medisch onderzoek dat werd uitgevoerd op 6 januari 2009 door de Dienst Voogdij waaruit bleek dat verzoekers minimale leeftijd op dat ogenblik 20,6 jaar was. Bovendien valt het feit dat dit uittreksel werd afgeleverd en gehomologeerd door de Angolese autoriteiten niet te rijmen met verzoekers voorgehouden vrees voor deze autoriteiten. Aan de neergelegde overlijdensakte en het aanhoudingsbevel kan geen bewijswaarde worden toegekend daar verzoeker nooit eerder het bestaan van deze persoon -P. F.- vermeldde, noch dat hij overleed, noch dat de politie verzoeker zocht. Aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten kan slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat om de voormelde redenen niet het geval is. Verzoekers argumentatie is opgebouwd uit herhalingen van zijn asielrelaas en ontkenningen van de bevindingen van de commissaris-generaal. Soortgelijk betoog vermag geenszins een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekers asielrelaas is ongeloofwaardig. In zijn hoofdte kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden aangenomen.

2.2.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt een reëel risico te lopen op ernstige schade en verwijst dienaangaande naar zijn asielrelaas en het aanhoudingsbevel.

2.2.2. In zoverre verzoeker zijn vraag voor subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient vastgesteld te worden dat hij, omwille van de ongeloofwaardigheid van dit relaas, ook niet aannemelijk maakt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Bovendien is geen gegeven voorhanden dat in Angola een situatie van willekeurig geweld ten gevolge van een internationaal of binnenlands conflict heerst, zodat evenmin toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER